

Les Homilies d'Organyà

Vicent Andrés Estellés

Mort d'Hipòlit i les nits de Fedra

iOh Hipòlit!

¿Quin Etna, quin Vesubi,
en violenta erupció,
et va galvanitzar els membres suavíssims,
el goig puríssim d'ésser

entre els amics i els cans,
i va aturar el salt del corser increïble,
sostenint el furor múltiple del fullam?

iOh Hipòlit! ¿Com fou?

Et recolzes en l'aire,
en l'aire que et sabia de memòria,
en l'aire al teu servei,

i ens manca el rostre càndid.

iOh déus! ¿Com fou? (¿Saps tu
com fou, oh Fedra?)

Ets ací, sense rostre,
sense el bri, a punt de caure't, del somrís.

Una línia esvelta,
un decasíl·lab delirant es trenca
insospitadament al coll,
i llavors a la Gràcia la consonant li manca.

¿Foren els déus,
els déus terribles, violents,
aquelles fosques selves mòbils,
perquè en el rostre càndid s'anunciava Déu,
al terme just d'aquella innocència dreta
que fou Hipòlit? (¿Com
fou, oh Hipòlit, oh Fedra?) ¿No era ja d'aquest món,
oh Déu, aquella esvelta vocació de càntic,
aquell rostre a trenc d'ala?

(Creuen tramvies pel carrer.

La nina dubta si passar.

Hipòlit parla amb els amics
i Fedra el veu des del balcó
—la roba estesa als fils d'aram.

Hipòlit ha deixat la moto
zelosament vora el rastell
i l'acaricia, parlant.

Passen tramvies i donzelles.

Surt una olor d'oli fregit.

La tarda és un llençol banyat,
suara estés no se sap on.)

¿Qui va vinclar l'espiga,

idigau!, d'aquest Virgili, que a les pupil·les fresques
potser duia els aljubs de la novella fe?
Nard o vas de silenci, ¿el silenci et creixia?
iHipòlit, o la pura joia de l'amistat...!
Hi ha tisoires obertes que no projecten ombra;
hi ha rellotges que s'ouen com caragols de mar...
A la meitat de qualsevol camí,
surt el xiprer de l'amistat,
ii ens ve un desig d'escriure tots els mots en majúscula,
de ratllar les façanes amb un tros de carbó
i d'anar pel rastell de la vida, xiulant!
Duguem l'ombra entre els peus com un ca joganer
(Fedra, de peu al menjador,
observa Hipòlit, que es pentina
en el capvespre del dissabte.
Després avança lentament...
Hipòlit xiula una cançó.
Algun amic crida en l'escala,
i quan Hipòlit vol obrir
es creua Fedra al seu camí...
Hipòlit no comprén encara,
somriu i diu adéu només,
i Fedra el veu des de l'escala...
En el desfici del dissabte,
Fedra gemega sobre el llit
totes les coses que ha perdut
i enveja un món d'amics i motos
i xiques sense més ni més:
el goig només de viure, d'ésser,
d'anar anant i anar rient...
Les nits lentíssimes de Fedra,
tenen besllums de ganivets...)